

Menneskeheden - Efter Krigen om Solen 2

Elisabeth Hjartdal

© 2024

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Omslag: BRETH DESIGN v. Mette Breth

Grafisk opsætning: Simon Zander

Redaktør: Katja Berger

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave, 1. oplag 2024

ISBN 978-87-94320-55-9

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden
tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med
kildeangivelse i anmeldelser.

ELISABETH HJARTDAL

MENNESKEHEDEN

EFTER KRIGEN OM SOLEN 2

HI READER

Tak til min mor.

Uden din støtte var jeg ikke nået så langt.

SMAGEN AF SPRIT invaderer min mund, da tænderne synker længere ned i kvindens hånd. Hun skriger. Jeg vil bide, til jeg smager blod, men ender med at åbne munden, fordi mændene omkring mig tvinger mine kæber fra hinanden. Jeg jamrer. Så hårdt borer de fingrene ind i min underkæbe og hage.

Med et grådkvalt gisp trækker kvinden hånden til sig. Mit mundvand drypper fra det hidsigt røde mærke, og dér, hvor mine tænder har bidt ned i hendes brune håndryg, pibler et par bloddråber frem. Jeg smiler ved synet.

“Vi skal have mere hjælp herinde!” råber en af mændene.

Spyt løber ned over min hage. Jeg vil tørre det væk, men utallige hænder presser min krop tilbage i stolen. Jeg når at se kvinden gribe om sit håndled, inden hendes sorte

fletninger forsvinder bag alle menneskene iført panser og cargobukser.

"Hold hende nede!"

Flere råb flyver over hovedet på mig. En uharmonisk symfoni af både lyse og dybe stemmer. Ordene er svære at høre over blodet, der bruser i øregangene. Jeg vrider kroppen med voldsomme ryk og kan ikke fokusere på nogen af ansigterne over mig. De smelter sammen til én sløret masse.

Jeg snerrer. Mere spyt sprøjter fra min mund. Neglene river i stof og hud. Fødderne sparker, og jeg er sikker på, at jeg rammer en i skridtet.

"Av, for ..."

"Fuck!"

Forpinte lyde og bandeord farer gennem lokalet. Men hver gang det lykkes mig at såre en af angriberne, kommer nye forstærkninger. Ud ad øjenkrogen vrimler uniformerne ind, indtil kropssved og varmen fra de mange udåndinger fortæller mig, at rummet er fyldt.

"GIV HENDE FOR HELVEDE NU NOGET MERE BEDØVELSE!" brøler en af de dybe stemmer. "Hun kan slå os alle sammen ihjel!"

Et skrig rasper ud af mig, mens jeg kaster mig rundt i deres greb. Der er ikke mere kraft i min stemme og heller ingen styrke tilbage i kroppen. Rummet snurrer, da det sidste af adrenalinrusen siver ud af mig. Det eneste, jeg lykkes med, er at udstøde flere dyriske lyde.

En kvinde med gråbrunt hår nærmer sig.

Hendes hvide kittel får min hals til at snøre sig sammen.

Hun fastgør en elastik om min overarm og strammer til på samme måde, som min mor gjorde, når hun skulle finde en blodåre. Bagefter rammer kølig sprit min hud.

"Nej, nej, nej," messer jeg, mens nye tårer triller ned ad kinderne. *Hvordan kan der stadig være flere i mig?* Hulkene sætter sig fast i halsen.

Gennem tårerne er det endnu sværere at fokusere på kvindens ansigt, men jeg forestiller mig en smal mund og et følelseskoldt blik, der får sved til at bryde frem på min pande.

En nål prikker hul og trænger ind i min hud. Kvinden sikrer den med et stykke tape, inden hun sprøjter klar væske fra en kanyle ind.

"Sådan," siger hun og nikker til en af dem, der holder mig.

Med ét føles kroppen tung, og jeg synker tilbage i stolen. Hænderne begynder at slippe deres tag i mig. Mine tanker skriger, at jeg skal holde mig vågen. *De kørte mig hertil! Til et fremmed sted. De ... De ...*

Flere tårer følger i sporene ned ad mine kinder ved påmindelsen om dét, der skete i Limbo. "I dræbte ham," hvisker jeg, inden udmattelsen overmander mig, og øjenlågene glider i.

Den kunstige sol sender morgenlys ind ad hospitalsvinduet, idet endnu en kuldegysning får mig til at skælve. Jeg slår armene om mig selv. Nopret gåsehud møder håndfladerne, og jeg krummer tæer i sokkerne, der hviler på det slidte gulvtæppe.

Foran mig er ruden tilsmudset af indtørrede pletter fra flere gamle regnskyl. Det gør byen på den anden side grumset at se på. Hvordan skulle de også kunne vaske vinduet heroppe på 12. etage? Nederst i det ene hjørne sidder en fugleklat som tegn på, at der er andre arter end metalfuglene tilbage. Påmindelsen får næsten et smil frem på mine læber, når nu det grimme skrotmetal er i overtal.

De hakker kålhovederne i stykker med vilje, mente min mor, når hun jagede en væk fra vores sølle køkkenhave. Hun lærte mig at baske vildt med armene for at få dem væk, mens hun modsat pegede og fortalte mig navnet på hver eneste fugl af kød og blod, der sad på ruinmurene eller fløj over hovederne på os i Limbo. Alt fra små gråspurve til skræppende måger.

Om hun kendte navnene eller selv fandt på dem, har jeg ingen idé om. Jeg husker selvsikkerheden i hendes stemme, men kan ikke genkalde mig, om hun samtidig sagde navnene med et glimt i øjet eller et smil på læben.

Jeg lukker øjnene hårdt i, så hele mit ansigt krøller sig sammen. En dunkende fornemmelse breder sig fra mine tindinger og strammer til som et bånd rundt om kraniet, når jeg forsøger at huske hendes ansigt.

Jeg har ikke lyst til at tænke på min mor.

Da jeg åbner øjnene igen, fokuserer jeg på det ude på den anden side af ruden. Det falske sollys bader byen under mig i glødende orange. *Menneskeheden.*

Jeg spejder ud over byen, mens jeg kradser i kanten af tapen på min venstre underarm. Massevis af gamle murstensbygninger fra før krigen står tilbage. Langt flere end de sporadiske overlevende, jeg en gang imellem spottede, dengang min mor og jeg stadig bevægede os rundt som nomader i Limbo. Her står husene uden nogen kratere fra de faldne rumskibe til at bryde tætheden. Som om krigen for mange generationer siden knap nok har ramt byen.

Min mave slår knuder ved tanken. *Hvorfor er mennesker som min mor nødt til at overleve i Limbo, hvis der findes en helt intakt by her?*

Af frygt for svaret har jeg endnu ikke turdet stille spørgsmålet højt.

Bag nogle af de nærmeste lave tagrygge spotter jeg huse lappet med vragdele fra skibe eller andet brugbart materiale. Metal- og containerdele glitrer i de falske solstråler som tegn på, at krigen alligevel har været her. Langt under mig snor asfalterede veje sig mellem bygningerne. Med blikket følger jeg vejene, så langt det er muligt. *De er alle potentielle flugtruter.*

Men først skal jeg slippe ud af hospitalet.

Jeg bider tænderne hårdt sammen. De sidste fem dage har jeg overvejet mine muligheder. At slippe ud ad vinduet

har jeg droppet. Jeg læner mig frem og skæver ud over kanten af bygningen. Kroppen svajer ved synet. 12. etage og ingen afsats uden for vinduet. Det ville være mere end ualmindeligt dumt at gøre forsøget.

Klikket fra låsen bag mig river mig ud af tankerne, men jeg kaster kun et dovent blik over skulderen, da døren går op. Det er Linette. Hendes sorte hår skinner i det skarpe lys fra gangen, og de seks fletninger udgør en smuk kontrast til den misfarvede hvide nuance på hendes alt for store T-shirt. Både den og de løse bukser ligner noget, der er blevet vasket for mange gange.

Hun balancerer en rund bakke med et bulet søvlåg på. Soldaten ude på gangen må holde døren åben for hende. Den lukker, så snart hun er inde.

Jeg skærer tænder.

Selvfølge har jeg overvejet at storme døren, hver gang den bliver låst op, men hvad så bagefter? Den del er vigtig. *Tænk nu det hele igennem, Sofie*, kan jeg næsten høre Havran sige med ansigtet i alvorlige folder og de pupilløse, lilla øjne fokuseret udelukkende på mig.

Løber jeg hurtigere end kuglerne i soldatens riffel?

Med et suk presser jeg hælene tungt i gulvet som svar på det spørgsmål. Kulden får mine knæ til at dirre usikkert.

"Godmorgen, Sofie," smiler Linette. "Jeg har mad med."

Efter seks dage har de fået mit navn ud af mig. Ikke ret meget andet.

Linette stiller bakken fra sig på toppen af kommoden. Det mørke træmøbel står langs væggen over for dobbeltsengen, der har et hovedgærde i mørklilla velour. Hun er straks henne og rette på lagnet og ryste dynen. Støvpartikler danser i luften.

"Hvordan har du det?" spørger hun.

"Jeg fryser."

Knap nok har jeg mumlet ordene, før hun griber det ternede uldtæppe i fodenden af sengen og kommer hen og lægger det om mig. Ulden klør mod min hals og bare arme. Det kradser endda *gennem* mit tøj. En T-shirt med et slidt print af et par røde læber, hvor tungen stikker ud, og et par løse bukser. Ud over sokker og undertøj er det det eneste tøj, de har givet mig. Jeg har ikke nogen sko. Dem, jeg ankom i, har de taget fra mig.

Jeg sender et tvært blik mod døren. *Som om et par sko er det, der forhindrer mig i at stikke af.*

Linette giver min skulder et kærligt klem, inden hun vender tilbage til at rede sengen.

Et sug går gennem min mave ved bare at stå og se på. "Jeg har ikke brug for, at du tager dig af mig."

Hun skæver til mig og smiler. "Ja, det bliver du ved med at sige."

Jeg startede med at råbe det ad hende. Nu kan jeg hverken græde eller skrike. En tomhed har rodfæstet sig i mig, og jeg føler mig hul. Hæsheden i min stemme er

forsvundet. Mærkerne overalt på min krop fra soldaternes greb er gradvist blevet gulgrønne. Huden under øjnene og på kinderne er ikke længere rød efter tårerne, men når jeg klør i områderne, falder små, tørre flager af.

Linette nynner for sig selv, mens hun stryger den lilla velour for at ensrette stoffet. Lyden kilder behageligt i ørerne, men får min mave til at trække sig sammen, som befandt et altopslugende sort hul sig virkelig derinde. *Fem dage uden ... uden Havran gør ondt.* De få timer, Linette har holdt mig med selskab i løbet af dagene, minder mig om, at der mangler nogen, når jeg er alene. Jeg presser den ene hånd mod maven.

Bygningen her var engang et hotel. Et sted, hvor mennesker betalte for at overnatte. Sådan forklarede Linette det i hvert fald for mig. Men hvem har fortalt *hende* det? Hun er kun to år ældre end mig, så hun har heller ikke besøgt et.

Jeg ryster på hovedet. Egentlig kan det være ligegyldigt, hvad stedet var før krigen. Nu er det et hospital. Linette mener, at stedet hjælper med at gøre de syge raske. Jeg mener, at det bare er endnu en bygning, hvor andre holder sådan nogle som mig indespærret.

En Engel, de kan tappe for blod.

Jeg skuler til vitamindroppet i min arm. Både Linette og lægen, jeg har fået tildelt, har forklaret mig, at de giver mig det for at stabilisere min væskebalance. Det var noget med, at jeg var helt udtørret efter det, der skete i Limbo.

Det er kun, fordi Linettes smil altid når hendes øjne, at jeg er stoppet med at rive nålen ud. Fingrene piller dog stadig ved tapen med jævne mellemrum.

Droppet *må* handle om mere end bare min væskebalance. Jeg følger den klare væskes rejse gennem plastikslangen ind i min arm. Vitaminerne og mineralerne skal vel sikre, at mit blod er af god kvalitet, når de begynder at høste det.

Mens jeg grubler, placerer Linette bakken med sølvlåget oven på dynen, og da hun løfter låget, siver duften af bacon og ost ud i værelset. "Så er der serveret."

Jeg bliver stående ved vinduet. "Jeg er ikke sulten." Mundvand samler sig forræderisk på tungen. *Jeg er så sulten.*

Vi har haft den samme rutine, lige siden jeg vågnede op herinde. Hver gang hun leverer mad til mig, påstår jeg, at jeg ikke er sulten. Til sidst krydser hun rummet. Hun lægger begge hænder på mine skuldre og fører mig blidt hen til sengen, mens hun skubber til dropstativet med foden. De fem hjul ruller over gulvet.

Linette er den eneste, der ikke er bange for at røre mig.

De ved, hvad jeg gjorde i Limbo.

Minderne føles uvirkelige. Jeg husker den intense energiladning, der eksploderede inde i mig. Jeg kunne ikke holde på det. Det brændte mig op indefra. Øjeblikket før ... er mere smertefuldt at tænke på. Jeg husker skuddet. *At Havran blev slynget tilbage ...*

En klump sætter sig fast i halsen, mens Linette guider

mig ned at sidde på sengekanten. Madrassen giver efter for min vægt.

På tallerkenen ligger en omelet toppet med to skiver bacon. Fingrene samler det ene stykke op, før hovedet helt kan følge med. Automatisk åbner jeg munden og tager en bid. Efter tiden under låg er baconen ikke længere sprød, men stadig saftig og fedtet.

Linette slår sig ned på den modsatte sengekant. Skubber fletningerne over den ene skulder. Hun har fortalt mig, at de kaldes 'cornrows'.

Med fedtede fingre samler jeg gaflen op og bruger den til at skære et stykke af omeletten. Streng af ost hænger mellem min mund og tallerkenen. Imens sænker jeg blikket til plastret, der dækker en stor del af Linettes hånd. Hurtigt tørrer jeg ost væk fra hagen og synker. "Undskyld, jeg bed dig," hvisker jeg.

Først nu, fem dage senere, forlader ordene mine læber.

Jeg har overvejet at gribe fat i Linette og presse de spidse takker på gaflen mod hendes hals for så at true mig vej ud herfra. Men jeg kan ikke få mig selv til det. Som den eneste træder hun ind på værelset uden selskab fra en soldat med en riffel i hænderne, og hun svarer faktisk på mine spørgsmål, selvom jeg stadig holder en del af dem inde.

"Det er okay." Hun trækker på skuldrene og sender mig endnu et smil, som jeg ikke gengælder. "Det heler jo igen. Desuden beviser det, at vores stivkrampevaccine virker."

Jeg stikker videre i omeletten.

Jeg havde en uge. Én uges frihed. Én uge i Limbo under åben himmel, uden mure og patruljerende vagter. Én uge mellem mit gamle fængsel og mit nye. Englecentret i Heliopolis og hospitalet i Menneskeheden.

En soldat med en riffel over skulderen holder konstant vagt ude foran min dør. Nogle gange hører jeg vagtskiftet. Andre gange hører jeg soldaten snakke med en kvinde eller hører kvinden snakke med Linette eller lægen. Kvindens stemme er striks. Ud fra tonen er intet af det, hun siger, til diskussion.

Hun træder aldrig selv ind på værelset.

Jeg overgiver mig til også at bruge kniven, og først da jeg har spist begge skiver bacon og mere end halvdelen af omeletten, lægger jeg bestikket fra mig. Ost har samlet sig i lag på kniven. Jeg slikker mig om læberne og har lyst til at skrabe bladet mod gaflen, så jeg bagefter kan rense osten af gaflen med fortænderne.

Idet jeg skal til at samle bestikket op for at gøre netop dét, læner Linette sig frem. "Du har et hår ..."

Hun griber det løse hårstrå, og jeg spotter smykket, der hænger fra hendes hals. Jeg har set det før, selvom hun for det meste skjuler vedhængen under blusen. I den tynde sølvkæde hænger et stykke mørkegråt metal på størrelse med en valnød.

Jeg rynker panden. "Hvad er det? Om din hals?"

Ved lyden af min stemme retter hun sig op. Metalvedhængen hænger uden på blusen nu, og hun placerer to fingre mod den bulede overflade.

"Det er en vragedel," svarer hun lavmælt. Øjenvipperne kysser huden, da hun selv ser ned på metallet. "Det er en del af vores tradition."

Flere rynker opstår i panden, da mine bryn samler sig.

"Vores søn klarede det ikke. Han var død, da jeg fødte ham."

Et spjæt går gennem kroppen. *Har hun allerede født et barn?*

Jeg kæmper for at standse tankerækken dér. Prøver ikke at dvæle ved Englecentret, fertilitetsbehandlingerne ... *Avlsprogrammet ...*

Blodet banker bag panden.

"Min udvalgte lavede vragedelen til mig," fortsætter Linette. Mundvigene peger nedad, og halsen dirrer ved ordene. Jeg fikserer hver eneste detalje, indtil jeg ikke længere mærker andet end anspændthed i min krop. Stivheden når ud i alle led, og jeg føler mig som en statue. Nægter at lade minderne overvælde mig. "Han skar den af et af de faldne rumskibe. Det er sådan, vi gør, når nogen mister et barn. Det er vores pligt at markere det."

"Så du har også lavet en til ham?" fremstammer jeg.

Hun ryster på hovedet og gemmer vedhængen under blusen igen. Skuldrene synker sammen. "Traditionen siger, at det kun er kvinder, der skal bære mærket."

En del af mig vil gerne vide, hvor længe det er siden, hun fødte sin døde søn, men syre brænder bagerst på tungen. Hver gang jeg blinker, ser jeg et mareridtsbillede på indersiden af øjenlågene. Store maver. Neonblå væske. Et rør i halsen.

Jeg tvinger mig selv til ikke at blinke.

Linette peger på min tallerken. "Skal du ikke have mere?"

"Jeg har mistet appetitten," kvækker jeg, mens jeg må give efter og blinke gentagende gange for at fugte øjnene.

Hun laver en utilfreds lyd, men rejser sig fra sengekanten. Da hun er i gang med at rydde op, piller jeg igen ved tapen over droppet. Huden er rød og irriteret nær det løse hjørne.

"Stop," siger Linette. Hun har sagt det *så* mange gange. Hver gang lige tålmodigt.

Jeg lader tapen være. "Hvornår må jeg gå?"

"Fra hospitalet?"

Hun ved godt, at det ikke er dét, jeg mener. "Fra byen," siger jeg.

Med et suk placerer hun søvlåget over resten af omeletten. "Vil du stadig gerne væk herfra?"

Jeg nikker.

Planen har hele tiden været at udforske Limbo. At komme så langt væk fra alting, at jeg måske kan glemme, at dusørjægere og patruljer fra Heliopolis jager mig for mit blod. Og *min livmoder!* Jeg bider ned på indersiden af min kind, mens jeg ryster på hovedet ved tanken. Det skal være

slut med at være spærret inde. Jeg vil klatre i mange flere træer og plaske mudder op ad læggene, når jeg danser i regnen.

At jeg nu skal gøre det alene, ændrer ikke på noget. Det giver mig ikke lyst til at blive her.

Hos dem, der tog ham fra mig.

Jeg bider hårdere ned på indersiden af kinden.

Linette samler bakken op og forsøger at gå, men jeg skynder mig at åbne munden. "Linette?"

Først presser hun læberne sammen. "Jeg ... ved det ikke," indrømmer hun og undgår mit blik.

Nu er det mine skuldre, der synker sammen.

Hun vender sig og banker på døren for at blive lukket ud. Soldaten låser op, og inden hun forlader værelset, sender hun mig et undskyldende blik over skulderen.

Døren lukker, og jeg er alene igen.

Jeg griber dropstativet og vender tilbage til vinduet. Stirrer tomt på tagryggene. Limbo er ikke i syne. Herfra kan jeg kun se ud over Menneskeheden. Den sidste menneskeby på Jorden.